

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 265.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058858752/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Bibelske Prædikener

des aabenlydt, at nu, under Fornægtelsen af al guddommelig Sandhed, nu er den oplyste Tid, nu er Menneskets Manddoms-alder, Fornuftens Høitid kommen.

Det er da vist, i Eiskelige! naar Nogen nægter, at vi trænge til en Reformation, lig den i Luthers Dage, da er det ei, fordi det kan omtvivles, at vi trænge til en saadan, hvis Christendom skal vende tilbage, men fordi Man daarlig mener og ublu siger, at Christendom, Tro paa Jesum Christum og paa Hans Forsøning, er overflødig, unyttig, ja falsk og skadelig; det skal kaldes godt og et Tegn paa Oplysning, at Folkene kastede Troen, lukkede Biblien, spottede Bønnen, nægtede Herren. Have de nu Ret, bleve virkelig Menneskene mindre Syndere, da de ei meer vilde have Synsforladelse for Jesu Skyld, bleve de som Gud i Hellighed, da de gjorde sig selv Gud lige, fik de mere Kraft til Dyd, der de lærde at stoie paa sig selv, fik de mere Kjærlighed til Gud og Sandhed, siden de foragtede Naadens Aand, bleve de rige paa skinnende Dyder, siden de toge sig for med deres Gjæringer at fortjene Guds Rige? Hvad maa vi svare, naar vi vil vidne Sandhed? See vi ikke, hvorledes de nedsænke sig i timelig Omhyggelighed, trakte kun efter de jordiske Ting, hørde deres Hjerter mod hverandre, udsuge og bedrage uden Skye, kun for at vinde forføngelig Rigdom, velte sig i Overdaad og al Urettedhed for at mætte deres kjødelige Lyster? Selv de Mænd, som ikke tro Guds Ord, men betænke kun alvorlig, hvad der behøves, for at Folkene kan røre sig kraftig paa Jorden, for at Riger kan bestaae, for at Videnskab kan fremmes, for at Sikkerhed og Velstand kan vindes, lede de ikke forgjæves efter Fædrenes Troskab og Ærlighed, deres uegennyttige Kjærlighed til hinanden og Fædrenelandet, deres Flid og Tarvelighed, deres dybe Ærbødhed for aandelig Syssel, deres Lyst og Iver til at øve og befordre den? Maa de ikke tilstaae, at disse Grundstøtter for Folkenes Held og Hæder hensmuidre daglig mere, at Slægten vorder stedse mere udmarvet og uduelig til al stor Gjærning? Bekjende de det ikke gjerne, at en Reformation, en heel Forvandling er nødvendig? var det ikke det, de sagde, der de fordrede Stater og Regjeringer omskabde, der de talde om Skolegang og krigerisk Optugtelse? Det er da kun Tingen, om vi skal tro, at hine Dyder kan endnu, som fordam, ikkun avles af Troen ved Guds velsignende Kraft, eller om de med Menneskehaand kan indpodes, eller reitere, om de kan øves uden at eies. Vi have seet Prøver nok paa de selvgjorde Lægers Kraft, men det saae vi ogsaa, at Sygdommen kun voxde, at Vindingen kun var

Bibelske Prædikener

den Bedrøvelse efter Verden, som virker Døden. Beskjæmmede staae den falske Oplysnings Helte, og Verden forundres derover, at de forjættede herlige Tider ei komme; men Christine kan ikke forundres; thi de veed, at Man ei kan samle Vindruer af Torne, eller Figen af Tidsel, de see en ny Stadfæstelse af Herrens Ord ved Propheten Jeremias: mit Folk, siger Herren, gjorde tvende onde Ting, de forlode Mig, den levende Vandkiide, og huggede sig sprukne Brønde, som ei kan holde Vand; vi veed, at ingen, Fornyelse af Kraft og Dyd er mulig uden ved Troen, uden Tro paa Ham, der sagde: uden mig kan I slet Intet gjøre.

O! I Eiskelige! derom kan da ikke tvivles, at vi trænge, trænge haardt til en Fornyelse af christen Tro som den i Luthers Dage; kun det er Tingen, om den er at vente, og hvad skal vi dertil svare? Er det at vente, at vi igjen vil oplage den kastede Bibel, holde den høit og i Ære, at vi af den forskudte Naade i Christo vil lade os tugte til at forsage det ugudelige Væsen og de verdslige Lyster, og til at leve tugteelig, retfærdelig og gadelig i denne Verden, ventende paa den store Guds og vor Herres Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse? Nei visselig, skal vi slutte fornuftelig alene efter de Ting, vi i Verden høre og see, da er intet mindre at vente; det er sandt, at et ubegribeligt Guds Underværk maa Fornyelsen altid være; men ligesom den Syge, der troer sig karsk og forsmaer Lægedom, kan ei helbredes, saaledes er det ogsaa umuligt, at en Slægt, som ikke vil føie sin Nød og sin Brøde, kan omvendes og frelses. Derfor sagde Jesus: de Karske have ikke Lægedom behov, og jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse. Grueligt, sønderknusende er det at see, hvor blinde, hvor dørske, hvor sløve de Elendige slæbe sig gennem Verden; det er, som om Sjælens Øre var blevet døvt for alle Røster fra det Høie, og Øiet blindt for alle himmelske Syn, som om Samvittigheden var blevet maaløs, og som al Bekymring for Sjæl og Salighed var uddød. Herrens Torden ruller over Landene, det lyner Slag i Slag, Throner styrte, Jorden bæver, Mennesker falde i Tusindetal, Landene skjales af blodige Liig og Byernes Aske, Hunger og Sygdom kappes med Ilden og Sværdet om at ødelægge; men Herrens Haand vil de ikke see i alt dette; Jesus høres ei, naar Han varslede raaber: dersom I ikke omvender eder, skal I alle saaledes omkomme. O! vil Sjælene ei engang vaagne ved dette Bulder, vil de ei lære at forfærdes ved de Guds Domme, som alt her aabnebæres, aabnebæres paa de Folk, som vare vore Forbilleder og Forgjængere i Vantro og Synd, o, hvorledes skulde de da